

GABRIELLE BERNATOVA

M R C H A

NEVYSPTYTELNA' A NEZASTAVITELNA'

Milí čitatelia,

Veľmi si vážim podporu, ktorú od vás dostávam, no v prvom rade mi ide o ochranu mojej práce. Dielo je chránené autorským právom **Zákonom č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon** a žiadna jeho časť nesmie byť reprodukováaná, ukladaná do informačných systémov, ani rozširovaná akýmkoľvek spôsobom, či už mechanicky, elektronicky, fotograficky alebo inak, bez písomného súhlasu autora.

S pozdravom

Gabrielle Bernátová

Text © Gabrielle Bernátová

Cover © JaDo Design

Layout © Gabriela Kocmálová

www.vsetkooknihach.sk

Tlač Librix.sk

1. vydanie

ISBN 978-80-99985-23-1

Moja drahá Lea,

si tá jediná, pre ktorú som žil, žijem a žiť budem. Si tá jediná, prvá a posledná. Bez ohľadu na všetko a všetkých. Naveky

a navždy. Beriem si ťa za manželku s vedomým, že si mojou rovnocennou partnerkou vo všetkých podobách, aké mi len dokážeš ponúknuť. Si mojim svetlom, nádejou a budúcnosťou, ktorú nechcem prežiť s nikým iným okrem teba. V deň, kedy sme sa dali dokopy, si sa neupísala len môjmu srdcu ale celému môjmu ja. Ďakujem ti za tú neskutočnú odvahu byť mi ženou, ktorú pri sebe potrebujem mať. Milujem ťa.

1. kapitola

„Stačí okamih, a z vás sa stáva bábka pohltená nenávisťou a sebaľútosťou. Pocitom bezbrannosti a zúfalstva sa jednoducho nedokázate vyhnúť. V okamihu žijete vo svete, ktorý vám je neznámy. Srdce prestáva biť a duša neodpovedá. Viete, že ste zlyhali a začínate sa z hĺbky duše nenávidieť. A potom, v jednej chvíli, vám osud privedie do cesty osobu, ktorej elektrický výboj núti vaše srdce biť a dušu kriesi z útrob vášho ja. Viete, že dostávate druhú šancu.“

Z polodlhých blond vlasov jej steká voda cícerkom. Zelené oči sú plné smútku a bolesti. Uteká bosá a v roztrhaných šatách. Pod rúškom hľbokej noci sa snaží nájsť bezpečnú cestu k svojmu cieľu. Ale akým smerom sa má vydať, aby ju nechytili? Prší, fúka chladný jesenný vietor a ona sa snaží ako-tak zohriať rýchlymi pohybmi rúk po ramenách. Dokonca aj to málo oblečenia, ktoré na sebe má, je premočené. Nenachádza iné východisko, než sa niekde skryť. Obzerá sa, či náhodou niekoho

neuvidí. Pozrie na papierik v ruke. Hustý dážď kompletne rozmazal čo i len náznak adresy, ktorá na ňom bola napísaná. No aj napriek tomu jej niečo vraví, že sa konečne nachádza kúsok od miesta, kam ju neznámy poslal.

Pretiera si oči a zahľadí sa na bytovku rovno oproti nej. Vidí vchod do podzemných garáží, ku ktorému patrí aj dlhý prístrešok. Pod ním sa môže uchrániť pred dažďom. O tom prístrešku jej hovoril. Rýchlo prebieha cez cestu, skrývajúc sa náhodným či cieľeným pohľadom. Aspoň na malú chvíľku si chce oddýchnuť. Svoje unavené a vyčerpané telo zosúva na chladnú, no suchú zem. Zažila aj horšie. Opierajúc sa o stenu kúsok od železnej automatickej brány skláňa hlavu ku skrčeným nohám. Telo sa jej akosi automaticky trasie od zimy a bolesti, začína jej škvŕkať v žalúdku a do očí sa jej znova tlačia slzy.

„Všetko najlepšie k narodeninám,“ vraví si pre seba dievča, ktoré sa neubrání tichému, no srdcervúcemu plaču. Dnes má osemnásť a musí zažívať takéto peklo. Keby bola s ockom, oslavovala by a radovala sa z jeho darčiekov, namiesto toho len o vlások uniká smrti. Nerozumie tomu, čo urobila zle. Prečo ona? Ako si to má celé vysvetliť? Nikto jej nič nepovedal, iba si ju pohadzovali ako kus handry. Nebrali ohľad na to, že to, čo robili, jej spôsobovalo extrémnu bolesť. Ako sa s tým vyrovná? Ako bude žiť? Možno by mala umrieť. Veď ako človek nie je ničím hodnotná, pošliapali všetko, v čo verila.

Vyčerpaná zatvára oči a zaspáva. No i tak ju šľahajúce blesky každú chvíľu vytrhnú z plytkého spánku. Našťastie sedí na mieste, kde je chránená pred nepriazňou počasia. Na október je predsa len väčšia zima, než by očakávala. Pri ohlušujúcom zvuku hromu sa vyľaká a okamžite stojí na nohách. Očami behá po okolí, nevie, či to bol naozaj zvuk hromu alebo výstrel zo zbrane.

Už nevie vlastne nič. Ruky si dáva pred seba a od nervozity si ťahá premočené tričko. Aspoň čiastočne ju to upokojuje. Telo sa jej roztrasie strachom. Čo má robiť? Kam má ísť? Čo ak tá žena nepríde? Ako ju má vôbec spoznať?

„Nemusíš sa báť, ona sa o teba postará. Ver mi, akonáhle ťa uvidí, neodoprie ti pomoc. Má také sivé oči. Je od teba o niečo vyššia. Volá sa Lea, teraz bež, nech ťa nechytia...“

Zrazu sa otvára automatická brána, ku garáži prichádza auto. Rýchlo sa pritisne k stene a vyplašene pozerá do svetiel luxusného sedanu, ktorý prudko brzdí. Až teraz si plne uvedomuje, že ju mohol niekto zraziť.

„Čo to, kurva...“ majiteľka sedanu sa zamračí, zatiahne ručnú brzdú a našťavaná otvára dvere na aute.

Hnedovlasá tridsiatnička, oblečená v dlhom tmavom kabáte, so sivými očami a zlovestným výrazom v tvári sa rýchlym krokom priblíži k dievčaťu, ktoré skoro zniesla zo sveta. „Zmizni! Skoro som ťa sprešovala, si normálna?“ nesúhlasne prekrúti očami.

„Ja... ja sa o... o.... Prepáčte,“ povie dievča s plačom a dvihne konečne zrak zo zeme.

Lea sa na ňu poriadne zahľadí, všíma si dotrhané veci a krv. Ani tie modriny zrejme nemá z hrania sa na detskom ihrisku. Tie ruky, s ktorými má neustálu potrebu poťahovať si spodok premočeného a dotrhaného trička, to ako sa trasie, nie je len od zimy... už to videla a nič dobré to neveštilo. Pohľad na také zúbožené dievča sa jej vôbec nepozdáva.

„Hej, si v poriadku? Počkaj ma tu!“ rozkáže a odchádza zaparkovať auto do vnútra garáže. Len čo vyjde z auta, počuje hlasy.

„Hľadajte ju! Mosíme ju dovléct naspak, inak máme prúser jak hovado! Jak sa jej vôbec podarilo zdrhnúť?“

Slová jedného z mužov Leu zaujali natoľko, že sa rozhodne ísť na miesto, kde dievča stálo, no nenachádza ho tam. Všíma si ho skrčené v kríkoch, hneď pri bytovke. Prichádza k dievčaťu a rukou naznačuje smer úkrytu v garáži.

„Počuj, neviem, čo má toto znamenať a prečo si zaparkovala rovno pred mojou garážou, ale tam sa ťahaj schovať a hlavne, drž hubu, nech ťa nepočujú.“ Dievča je úplne skrehnuté, preto cez neho prehadzuje kabát.

„Ďak...“

Žena so sivými očami autoritatívne podvihne obočie, čím dievča odradí od poďakovania. Prísne ukáže smer, ktorým má ísť. Vyčerpané dievča zbíha dole, no ešte predtým sa pozrie na ženu, ktorá jej pomáha. V duchu si vydýchne. *Neklamal.*

Lea sa obzerá po chlapoch, keď ju jeden z nich osloví.

„Hej, nevidzela si tu takú mladú... pipku?!“ kričí zavalitý Róm, no len čo zistí, s kým má tu česť, zháči sa.

„Čo? Akú pipku? Zas sa pokazila brána! Porazí ma z toho,“ majiteľka sedanu sa tvári, že ťuká do diaľkového ovládača.

„Jáj, nevedzel som, že si to ty. Prepáč, hľadáme takú malú babenku, je to kamarádova dcéra a zdrhla, lebo jej zakázal frajára,“ muž klame, až sa mu z huby práši.

„Nikto tu nie je, teraz som prišla, skúste na školskom ihrisku, tam chodia decká húliť, je tam aj taká búda, kde sa schovávajú,“ Lea sa tvári nezúčastnene, ale bystrým okom kontroluje situáciu okolo.

„Díkes, Lea, máš to u nás.“ Muž volá svojich kumpánov a spolu s nimi odchádza preč.

Lea skúsene prezerá terén a keď zistí, že ju nikto nesleduje, zažína svetlo a zatvára bránu. Kým prichádza dole, dievča sa ledva drží na nohách. „Som zvedavá, čo ti urobili, keď si dovoľia klamať ešte aj mne...“

Podoprie dievča, našťastie nie je natoľko ťažké, aby mu nevládala pomôcť prejsť do bytu, v ktorom momentálne býva. Aj ten by mala už opustiť. Pri spomienkach jej priam zovrie srdce. Nikto nedokáže porozumieť bolesti, ktorú v sebe nosí.

Prichádzajú do bytu, v ktorom je príjemne teplo. Po zemi sú rozhádzané topánky, ktoré Lea nohami odkopáva bokom, aby mohli prejsť do obývačky.

„Prepáč,“ povie dievča vyčerpane, keď ju Lea postaví pred gauč.

„Tvoje prepáč nám teraz nepomôže. Dokážeš sa vyzliecť?“ Lea nasadzuje svoj zvyčajne arogantný tón. Určite jej ju podstrčili. Nenávidí, keď to urobia. Tie ich chabé pokusy o to, aby sa pozviechala a začala žiť. Nenávidí to. Nikto ju už nepozliepa dokopy. Všetko, čo v živote urobila, bolo zbytočné, tak na čo sa snažiť ďalej?

Dievča prikývne. Roztrasená a premrznutá sa snaží povyzliekať, ale jej telo je čím ďalej, tým menej schopné pohybu. Naozaj jej tá žena pomôže? Alebo je to len jedna z ich hier? Chcú jej dať nádej a potom ju budú znovu mučiť? Ako sa v tom má vyznať? Prečo ju nezabili? Prečo má ešte žiť? Zabili kvôli nej nevinných ľudí, jej rodinu. Ako sa má s tým vyrovnáť?

Keď sa majiteľka bytu otáča, všima si nekoordinované pohyby a aj neprítomný pohľad v očiach návštevníčky. Prestáva sa hýbať a padá. Rýchlo k nej priskakuje a stíha ju zachytiť skôr, ako narazí hlavou o podlahu alebo o konferenčný stolík. Kontroluje, či dýcha. Našťastie odpadla len od vyčerpania. Necháva ju ležať

na zemi, kým odchádza do kúpeľne po uteráky a nožnice. Veľmi opatrne jej rozstriháva oblečenie. Všíma si modriny, krv, dokonca aj škrabance, ktoré po tele má. Bruškami prstov jej jemne prejde po veľkej podliatine na bedrách. Zavrie oči a snaží sa nepredstavovať si, čo s ňou robili.

Postaví sa a veľmi dlho pozerá na zúbožené telo dievčaťa, ktoré sa zrazu ocitlo v jej živote. Je jej zle z pomyslenia, že neurobila dosť, aby ochránila tie nevinné dievčatá. Kedy to skončí? Kedy si prestanú privlastňovať deti a robiť z nich štetky? Opakuje sa to stále dokola. Akoby to nemalo konca. Je to ako cyklicky opakujúci sa scenár nejakého trápneho hororového filmu.

Suchú, oblečenú aspoň v bavlnenom tričku, ju s námahou dáva do postele.

Dievča má strhanú tvár. Vidieť, že nič pekné za posledné týždne neprežila. Ale kto môže v tomto období povedať, že zažíva aj pekné časy? Ako si všíma, ony dve určite nie. Zamračí sa. Prechádza do obývačky a vytáhuje mobil. Vytáča niekoho číslo a netrpezlivo čaká, kým sa dotyčnému uráči dvihnúť. Ak to nebol on...

„Edo! Prečo mám pocit, že ten fafrnok pri mne neskončil náhodou?!“ začne zostra, len čo jej konečne prijme hovor.

„Takže ťa našla. Ako vieš, že som to bol ja?“ odpovie mladý chalan z druhej strany.

„Kto iný, ako tvoj foter by ju dal hľadať tými idiotmi, čo ani nevedia, ako sa majú ku mne správať?“ kladie dôraz na tvrdý prízvuk. A úprimne? Nevedela, či to bol naozaj on. Ak by to on nebol, jediný, kto by bol toho schopný, je...

„Prečo mám ten pocit, že je uložená v tvojej posteli? Ešte mi raz poďakuješ, že som jej pomohol.“

„Zaujímavé, že musela zaparkovať rovno pred mojou bránou.“ Lea si nervózne prehrabne vlasy a snaží sa vyrovnať so situáciou, ktorá nastala.

„Postaraj sa o ňu, prosím ťa! Tatko sa nesmie dozvedieť, že som ju pustil, ona má fakt problém. Potrebuje pomoc a okrem toho zapadá... do tvojich plánov. Ver mi. Zvládneš to. Pre Luciu.“

„Takže má niečo spoločné s tým, čo sa stalo?!“ od nervov gniavi mobil v ruke.

„Dá sa to tak povedať.“ Nič viac nepovie a skladá. Lea od hnevu hodí mobil na gauč. „Tomu sa hovorí vydieranie, ale nemôžem ju vyhodiť na ulicu. Namieste by tam skapala! Pff, to bude ešte dobrá otrava,“ hodnotí svoju situáciu. Zapisahala sa, že už sa to nezopakuje a ten idiot... vrie v nej zlosť. Otvorí dvere do spálne a dlhú chvíľu pozerá na svoj, potenciálne dlhodobý, problém.

„Rok. Celý rok sa vyhýbam akémukoľvek kontaktu s deckami, ale on mi ju predhodí, ako keby som bola nejaká zasraná pestúnka,“ vzdychne si.

Pre istotu sa ukladá do postele vedľa nej. Predtým než zaspáva, jej kontroluje teplotu a dýchanie. Nemôže zaspáť. Ten prehlbujúci sa pocit, že sa zopakuje história, ju oberá o všetok spánok. Čo len bude robiť? Už to nechce, nechce zas a zas prežívať tú bolesť. Ale má na výber?

* * *

Leina sestra Monika sa ako vždy snaží dostať do jej bytu, aby skontrolovala, či vôbec žije. Od tej udalosti sa jej mladšia sestra správa hrozne. Monika má hnedé, dlhé vlasy, zopnuté v cope a na sebe má sivý kostým a lodičky. „Fíha, Lea, nejako tu máš ticho.

O tomto čase už telka väčšinou hučí na celú bytovku,“ rozpráva si pre seba. Zamračí sa. Niečo tam nesedí. Naozaj je v byte ticho. Okamžite smeruje do jej izby. Čo ak si niečo urobila? Akonáhle na to pomyslí, prejde jej po chrbte mráz.

Lea ešte nevymenila zámky, čo Moniku istým spôsobom utvrdzuje v domnienke, že aj keď to nepovie, chce ju občas vidieť. V byte je, ako vždy, bordel. Náhlivo otvára dvere na Leinej spálni. Šokovaná pozerá na zvláštny výjav, ktorý sa jej naskytol. Lea objíma akési dievča.

„A ty si odkedy lesba?!“ Zhrozená z toho pohľadu nie je schopná inak vyjadriť šok. Zvykla si na sestrine výstrelky, ale že je na ženy? To sa šplhá na prvé miesto jej zoznamu absurdností a rebélie. No pozitívne na tom je, že si neublížila. Nie raz mala myšlienky na samovraždu.

„Kriste pane, už len ty si mi tu chýbala. Drž hubu!“ Lea sa prebúdz a prebodáva sestru pohľadom. Dvíha sa z postele a dievča zakrýva tak, aby mu nebola zima. Kým vychádza z izby, rukami strká do sestriných ramien, až Monika vypadáva z dverí. Lea píše niekomu správu. Je maximálne nevyspatá, celú noc kontrolovala dievča, či je v poriadku. Prechádza do kuchyne, vyťahuje nejaké cestoviny a pozerá do chladničky.

„Odkedy variš?“ pýta sa ešte viac šokovaná Monika, len čo za ňou príde do kuchyne.

„Čo chceš?“ Lea po nej zazrie a hľadá kuchársku knihu.

Monika si sadne za kuchynský stôl a s úžasom pozoruje svoju sestru. „Prišla som ťa pozrieť, je v tom problém? A kto je to dievča?“ ukáže prstom na spálňu. Už naozaj prestáva chápať, čo sa s Leou deje. Ale má neutíchajúcu túžbu zistiť, koho si to priviedla domov. Posledný rok je jej mladšia sestrička zvláštna, neprístupná, arogantná a hrozivejšia, ale niečo z tej starej Lei v

nej predsa len zostalo. Aj pohľad v jej očiach je zmenený, to si všimne každý, kto ju aspoň trochu pozná. Nie je možné, aby ešte stále držala smútok. Napriek tomu jej z istej časti rozumie. Bola na Luciu veľmi naviazaná. Prakticky to bolo obojstranné od Luciinho narodenia. Každý sa s Luciinou smrťou vyrovnával po svojom. Problémom je, že práve Lea bola ako jej matka. Sama nevie, ako by znášala smrť svojej dcéry. A to je dôvod, prečo chodí sestru kontrolovať a pomáha jej, ako to len ide.

„To nech ťa netrápi! Vidíš, že žijem, tak vypadni! Nemám na teba čas,“ Lea si zahryzne do spodnej pery a chvíľu rozmýšľa.

„Týmto svojim hrubým tónom ma teda neodradíš. Prišla som, lebo...“

Otvárajú sa dvere od spálne a o sekundu Monika vidí dôvod svojho šoku.

Lea si všimne sestrin výraz v tvári a smer, ktorým Monika pozerá. Nakloní sa bokom, aby sa pozrela na dievča, ktoré stojí v úzkej chodbičke. „Stalo sa niečo?“ jej tón nie je zrovna milý, ale aspoň sa snažila.

Dievča prekvapene zažmurká a nedokáže zo seba dostať jediné slovo.

Lea od nervov prekrúti očami a zhlboka dýcha. „Padaj do postele a nevylez odtiaľ, kým ti nedovolím! Rozumela si? Ak potrebuješ ísť na záchod, choď rovno, potom doprava.“

Chcela by sa správať lepšie, ale už to nejde. Jednoducho sa od minulého roku voči vonkajším vplyvom obrnila tým, že je neprístupná a odporná ku všetkým, ktorí sa ju, čo i len trochu, snažia obmäkčiť či zneužiť. Preto sa jej ovládanie vlastných emócií rovná nule, aj keď navonok to vyzerá, že má všetko na háku. Vo vnútri nej to vrie, tým pádom si vybíja zlosť na nič netušiacej obeti. Dobré si to uvedomuje, ale nevie s tým nič

urobiť. „A nezabudni, kde je posteľ!“ dodáva s odporom. Psychologička tomu rada hovorí „*obranný mechanizmus*“.

„Nie si k nej tak trochu hrubá? Čo ti tá malá urobila? Toto je na mňa priveľa, odchádzam,“ Monika je skutočne šokovaná Leiným nevyspytateľným správaním, ale zároveň nevychádza z údivu, že si sestra po takom čase niekoho pustila k telu.

Lea sa zasmieje, ale nie od čírej radosti, je to smiech spútaný zúfalstvom, ktoré v sebe nosí. „Ale sestrička, myslela som, že zostaneš na dezert!“

„Tebe šibe? Nebyť toho, že si moja sestra, už by som s tebou nikdy neprehovorila! Mala by si sa dať konečne dokopy, takto to ďalej nejde! Začni už konečne žiť!“ Monika jej kričí od vchodu, trieska dvermi a odchádza. Napriek tomu sa zastaví pri výťahu a upriami pohľad na dvere. Nie, Lea taká nie je. Nepríde za ňou s plačom, že to nezvláda. Už od jej štrnástich rokov. Odkedy ich otec... ona bola vždy príliš silná, no priveľmi silní ľudia sú v istých ohľadoch nadmieru zraniteľní. Ak chceš takého človeka zničiť, stačí mu zraniť to najcennejšie... SRDCE. Od tej udalosti sa z jej malej sestričky stala živá mumifikovaná mŕtvola, prahnúca len po pomste. Nevidiac, že svet sa nezastavil si zaumienila niečo, čo nie je v istých ohľadoch zlučiteľné so životom. Všetko, čím Lea Soranová je, z nej urobil ich otec, Ondrej Kapitán. S čiastočným pochopením otvára dvere výťahu a dúfa, že to dievča jej ukáže cestu.

Lea niekoľko minút zbiera odvahu vojsť za dievčaťom do spálne. Nakoniec sa predsa len k tomu odhodlá a sadne si k blondíne na posteľ. Premeria si ju, a zrazu sa v nej vynárajú zničujúce spomienky. Rýchlo potrasie hlavou a zahadzuje tak

bolestné myšlienky bokom. Rázne pozrie na objekt svojej nervozity. „Musíme sa porozprávať. Som Lea a ty?“

Pozerá na ňu, ale blondínka s veľkými zelenými očami má hlavu sklonenú. Žmolí si prsty. Cíti z nej, že sa bojí rozprávať, takže musí prehltnúť pár sprostých poznámok na jej adresu. Už sa nedokáže vcítiť do situácie inej osoby. Po roku ochladla a istým zvráteným spôsobom otupela. Má len jediný cieľ, ktorý dokáže prekaziť iba jedna jediná osoba, a preto si od neho udržuje odstup. Čím ďalej, tým viac, sa v nej začína prejavovať osobnosť jej deda a otca. A vlastne s tým nechce ani len bojovať.

„Nezožeriem ťa, tak hovor. Ak som ťa nezabila doteraz, už sa nemáš čoho báť.“

Dievča na ňu vystrašene pozrie. „J... ja som Viktória,“ prehĺta hrču v krku.

„Fajn, Viki, tak mi povedz, čo sa ti stalo,“ pobáda ju, aj keď už predstavu o tom má.

Viktória dlhšiu chvíľu rozmýšľa a nič nehovorí, predsa len má strach. Na druhej strane, ak by jej chcela Lea ublížiť, už by to urobila. Prečo by ju inak ten chalan poslal práve k nej?

„Môj otec mal problémy a oni...“ hovorí cez slzy, „z... zabili ho. A mňa aj... Povedali, že ma dajú na nejakú dražbu, aby získali to, čo im patrí, pretože to tak niekto chce,“ prestáva rozprávať, nevie udržať slzy.

„Chceš mi povedať, že z teba urobili kurvu? Noo, v podstate si na tom ešte lepšie, ako som čakala,“ majiteľka bytu si nedokáže odpustiť sarkastické poznámky. Musí si vtĺcť do hlavy, že nie každý tieto jej reči dokáže stráviť. Slzy. Čo s tým má robiť? Čím ju už len ona môže upokojiť? „Znásilnili ťa, však?“ sama sa pohybuje v tých kruhoch dosť dlho na to, aby vedela, že tá otázka je úplne zbytočná. Viktória jej nedokáže odpovedať.

Lea si vzdychne. Čo jej pomôže, ak by ju objala? Iba by to bolo pre Viki ešte ťažšie. Čím väčší odstup si bude udržiavať, tým lepšie pre obe. „Musíme ísť k lekárovi, aby ťa prezrel. Doklady určite nemáš, takže to pôjde na moje meno. Pod', dám ti nejaké veci!“ Už aspoň pochopila, prečo ju Edo poslal rovno k nej, a to bez vysvetlenia. Ani nečaká na odpoveď. Otvára skriňu a vyťahuje veci po Lucii. Áno, už je to vyše roka. Prečo tie spomienky za každých okolností tak brutálne bolia? Nehovorí sa, že jazvy časom blednú? Tak kedy vyblednú tie jej?

Viktória prichádza ku komode a vidí fotku, na ktorej je Lea s nejakým dievčaťom. Berie ju do ruky. To dievča je jej známe. Akoby...

„Polož to naspäť!“ vystríha ju Lea.

Pri ráznosti jej hlasu sa Viki zľakne, rám s fotkou padá na zem a sklo sa rozbíja. Rýchlo si kľakne a chce to pozbierať. S malou dušičkou dvíha zrak, opatrne pozerá na svoju záchrankyňu.

„Nechytaj to, idem zobrať vysávač!“ povie Lea nahnevane. „Ako si len môže dovoliť brať do ruky to, čo patrí iba mne?!“ mrmle si popod nos. Vyťahuje vysávač z veľkej skrine na chodbe, zapája ho do zásuvky. „Obleč si tie veci. Ideme! Neboj sa, moja gynekologička je fajn,“ ukazuje na veci hodené na posteli a rýchlo vysáva sklo.

Lea písala Karin skôr, ako sa vôbec opýtala, či ju znásilnili. Dávajúc vysávač na pôvodné miesto premýšľa. Viktória mala na sebe krv, s istotou však nemôže povedať, či patrila len jej alebo aj niekomu inému. Podľa zranení, ktoré má po celom tele usudzuje, že sa len tak nevzdávala. Tie modriny nie sú jednoduchá záležitosť, niektoré sú čerstvé, niektoré staršie, z toho vyplýva, že ju museli mať pod zámkom. Otázka je, ako dlho ju mali pri sebe a čo všetko sa jej stalo?

* * *

V čase, keď sa už nikto v ordinácii nenachádza, otvárajú sa dvere a v nich stojí drobná, červenovlasá a na pohľad príjemná lekárka.

„No, poďte!“ povie rozhodným hlasom. Iba kvôli dlhoročnej priateľke je ochotná prísť aj tak neskoro poobede. „Kto je to?“ pýta sa autoritatívnym tónom a povýšenecky si prezerá dievča, ktoré vstupuje do vynovenej ordinácie.

Lea po lekárke zazrie, čím jej naznačuje, nech sa na nič nepýta. „To je jedno, hlavne skontroluj, či má všetky vnútornosti v poriadku! Určite ju neznásilnili len raz. Všetko ti zaplatím v hotovosti.“

Karin chápe dôvody, ale neubráni sa podozrievavému pohľadu. „Ty vieš, za kým máš ísť, však? Toto nedopadne dobre!“

„Do toho ťa nič! Radšej sa postaraj o ňu!“ Lea odvracia pohľad a snaží sa na neho nemyslieť. Dokonca aj *Havran* ju tlačí do toho, aby sa k nemu vrátila. Čo sa dohodli? Samu ju to k nemu ťahá, ale nemôže.

„Ako sa voláš?“ gynekologička presmeruje svoju pozornosť na neznáme dievča a zmierni tón. Nebadane však pozoruje reakcie svojej najlepšej priateľky. Pozná Leu dosť dlho na to, že ak nemá vážny dôvod, neprivedie jej do ordinácie cudziu osobu. Niečo sa muselo stať. Sú priateľkami už od detstva, navzájom si dôverujú. Napriek tomu sa Lea od tej udalosti s Luciou správa tak, akoby nenávidela celý svet. Samozrejme že to chápe, ale odkopnúť od seba celú rodinu aj priateľov? Určite to nebola len tá tragédia, ktorá ju tak zmenila. Musí rozlúsknuť tú záhadu.

„Viktória,“ odpovedá pacientka a vytrháva lekárku zo zamyslenia.

„Ja som Karin. A vždy, ak budeš mať problém nielen so ženskými, ale aj inými vecami, môžeš za mnou prísť,“ príjemným tónom ju upokojuje a vchádza spolu s ňou do druhej miestnosti.

Medzitým Lea premýšľa, či jej Viktória povedala celú pravdu. Má tušenie, že jej niečo tají. Nikdy sa nestará do problémov druhých, má vlastné plány, ale keď sa to už takto zamotalo... Mala by sa stretnúť s Edom a vysvetliť si s ním zopár vecí.

Po polhodine vychádza Karin z miestnosti a postaví sa rovno pred Leu.

„To dievča ťa potrebuje! Neopováž sa nechať ju tak! Čudujem sa, že je ešte, vzhľadom na to, čím si prešla, psychicky tak dobre. Povedala ti koľkokrát? Určite ju zober ku psychologičke. Najlepšie tej tvojej, tá vie aj s tebou robiť divy,“ neodpustí si sarkastický tón.

„Skonči s takými rečami a moja psychologička má teraz dovolenku,“ Lea ignoruje kamarátkin bolestivý tón a pozerá na nástenku. Tá ženská má stále potrebu dirigovať ju. Už od nepamäti sa k nej tak Karin správa.

„Predo mnou sa nemusíš pretvarovať. Poznám ťa, preto viem, že sa v tebe konečne niečo pohlo. Uvedom si už konečne, že nemôžeš za to, čo sa stalo Lucii. Nikto za to nemôže. Bola to jej vlastná voľba. Nemohol tomu zabrániť ani Lev, a ani ty. Je to pre teba veľká strata, aj pre nás všetkých, no už sa s tým zmier. Pomôž tomu dievčaťu, potrebuje ťa! A prosím ťa, prestaň sa tváriť, že ti to je všetko jedno! Prečo ju máš teda u seba? Ty nie si jedna z tých, ktorí sa starajú o osudy druhých. Alebo je v tom niečo iné? Veľká Lea Soranová vstáva z mŕtvych?“ Karin zazrie po priateľke, ale reakciu neočakáva.

Viktória počuje ich rozhovor. Oblieka sa a po chvíľke prichádza k nim do druhej miestnosti.

Karin sedí za svojim stolom a vypisuje recept. „Tu sú lieky, ktoré jej musíš kúpiť. Predpísala som ich na tvoje meno, aby si nemusela platiť veľa, sú dosť drahé. O ostatné sa nestaraj, nebudem ti to účtovať. Len daj na ňu pozor. Prosím! To dievča musí mať veľké problémy,“ upozorňuje Karin Leu.

„Bože, dobre, postarám sa o ňu, spokojná?“ prebodáva ju pohľadom. „Kedy máme prísť na kontrolu?“ dodáva Lea rozhorčene, vytrhávajúc jej recept z ruky. Pozrie na dievča stojace vedľa seba a premýšľa nad vlastným rozhodnutím pomôcť jej.

„O tri dni. Ak by ťa niečo začalo bolieť, povedz to Lei. Ona ťa sem privedie, dobre? A neboj sa jej, neublíži ti,“ povie Karin krútiac nad Leou hlavou.

„Viem že nie,“ odpovedá pacientka rozhodne.

Lea na Viki pochybovačne pozrie. Chcela by vedieť, odkiaľ berie toľko istoty. Pri odchode z ordinácie radšej nechce myslieť na to, čo si zavesila na krk.

„Ideme domov a objednáme si niečo na jedenie,“ povie cestou k autu.

Zastavujú sa v lekární. Viktóriu necháva sedieť v aute na zadných sedadlách, kým ona odchádza kúpiť lieky. Má tam čierne sklá, takže ju nemôže nikto vidieť. Celou cestou rozmýšľa nad situáciou, ktorá ju núti vybočiť z cesty a zamýšľa sa aj nad inými alternatívami riešenia svojho problému. Ak sa má o ňu postarať, bude musieť kontaktovať pár ľudí a rozšíriť svoje obzory. K tomu kryť chrbát idiotovi, ktorý si myslí, že všetko vyrieši za neho a riadiť celú akciu. Je bolestné aj na to pomyslieť.

2. kapitola

Ráno svieti slnko, predpoved' hlási, že bude pekne. Lea vylieza z postele a dúfa, že to všetko bol len zlý sen. Pozrie na gauč a zisťuje, že sa ešte neskončil. Čo urobí, ak sa jej rozplače? Ako ju má uchrániť pred niečím, pred čím nemôže utiecť? Sama sa nedokáže vyrovnat' s určitými skutočnosťami, ktoré sa v jej živote stali. Nech jej niekto vysvetlí, ako sa má vžiť do pocitov dievčaťa, ktorému bolo ublížené. Už len tá myšlienka je otravná. Zblázni sa z toho.

„Vstávaj, ideme na nákupy,“ budí dievča čo najjemnejšie, ale z jej strany ani obraz, ani zvuk. Hádže po nej malú podušku, znova nič.

„Vstávaj,“ zatrasie ňou.

Viktória sa konečne zobudí a pozrie na Leu s opuchnutými očami dávajúcimi najavo vďaku. Určite preplakala celú noc. *Je celkom roztomilá*, pomyslí si Lea. Blond vlasy má rozpustené a strapaté... *Aj Lucinka ich mala také*. Znechutene sa zamyslí nad svojimi myšlienkami. Ublíži jej to. Prisahala si, že sa už k tomu nebude vracat', že už nedovolí smútku, aby ju ovládal. Napriek tomu má pred sebou osobu, ktorá jej pripomína tú strašnú bolesť. Ako sa má z toho vymotať? Toto vystrašené decko predsa nemôže za to, čo sa stalo. Musí ju ochrániť. Cez noc pochopila, že je jej jediná možná záchrana. Problémom sa stáva holý fakt, že Viki nevie, že skočila do jamy levovej, v ktorej prebýva besná šelma. Je jej zo seba na grc. Má pri sebe citový spúšťač, ktorý môže pokaziť celú jej snahu o... Karin má v určitom smere pravdu. Zaumienila si niečo, čo možno nebude môcť dotiahnuť do konca.

„Obleč sa! Ideme do obchodu. Kúpim ti nejaké veci. Inak, nemáš chodiť do školy?“ Lea si sadá na sedačku, dlaň si priloží k čelu, a so zavretými očami premýšľa.

Jazda smerom k nákupnému centru prebieha v príjemnej atmosfére. Viktória občas niečo povie, a aj to poväčšine koktavo. Lea ju však nepočúva, uvažuje nad tými chlapmi, čo po ňu prišli. Jednou rukou drží volant a druhou sa laktom opiera o dvere a podopiera si bradu.

Zastavuje pred nákupným centrom v inom meste. Keď vchádzajú s Viki do butiky, okamžite si všimne prekvapené pohľady predavačiek a tie šušandy... znechutene prekrúti očami. *Kravy*. Prešpikuje obe predavačky vražedným pohľadom a tým ich aj umlčí.

Viktória akosi spontánne chytá svoju záchrankyňu za ruku.

Lea nestíha ani reagovať, keď sa zrazu k nej rúti majiteľka butiky. „Dobrý deň, Lea! Ako sa máte? Dlho ste tu neboli.“ To je žena, ktorá vie, čo znamená slovo diskretnosť. Štyridsiatnička oblečená v rifliach a obyčajnom tričku, ktoré odhaľuje jej zaguľacujúce sa tehotenské brucho. Hnedé vlasy má zviazané do drdola a na nose jej svietia drahé dioptrické okuliare značky Prada.

Lea sa zhlboka nadýchne, akoby jej vyššie sily ukazovali, o čo všetko v živote prišla. Život je sviňa. V nanosekunde mení svoje myšlienky a povýšenecky pozrie na majiteľku.

„Potrebujem ju obliecť tak, aby v tom mohla chodiť do školy aj von. Nič nápadné, ani výstredné. Potrebuje komplet celý šatník. Od spodnej bielizne až po bundy,“ Lea stručne vysvetľuje, čo chce. Majiteľka predajne kýva na mladú predavačku, ktorá

vzápätí prichádza a posmešne sa pýta: „Budete to platiť vy? Alebo tu slečna?“

Lea dvihne nesúhlasne obočie. „To je čo za otázku? Máš nejaký problém?“ predavačka pod jej hrozivým pohľadom cúvne. Majiteľka vytrháva od hnevu predavačke z rúk notes. Ešte aby kvôli takej hlupani prišla o zlatú baňu v podobe Soranovcov. „Pani Soranová, ospravedlňujem sa za ňu. Samozrejme, že to platíte vy. Ak dovolíte, zoberiem si dievča na starosť ja.“

Lea majiteľke prikyvuje a bez zbytočných rečí odchádza.

Viktória zhrozene pozerá na odchádzajúcu Leu. „Ty ma tu necháš?“ odbieha za ňou.

Lea sa prudko otočí, čím sa dostáva do Viktóriinej tesnej blízkosti. „Pozri, Viki, aby sme sa pochopili. Čo poviem, to bude, a bez debaty! Nemám rada, ak mi niekto odporuje! Takže, po prvé, tu sa ti nič nestane. Po druhé, ja si musím ísť niečo vybaviť. Nemaj strach, vrátim sa. Ok? Tu máš môj druhý mobil. Vytočíš ma na dvojke. Choď sa obliecť a urob zo seba človeka,“ silene sa na ňu usmieva a automaticky vystiera ruku k jej hlave. Chce ju pohladíť, ale v okamihu, ako si to uvedomí, rýchlo ruku sťahuje späť. Zapozerá sa do Viktóriiných zelených očí plných strachu a od nervozity si zahryzne do spodnej pery. Bojuje sama so sebou, ale nakoniec predsa len tú ruku znova vystiera. Pohladí ju s arogantným, tak trochu povýšeneckým výrazom v tvári a v sekunde zdrhne, nie len pred ňou, ale aj pred vlastnými pocitmi.

Nasadá do auta so zmiešanými pocitmi. Viktória je zvláštna, raz sa jej bojí a vzápätí jej očami vyjadruje vďaku. Okrem toho, ona musí teraz uháňať do rodinnej firmy, v ktorej sa už nejaký ten čas neukázala. Aspoňže vie, prečo za ňou včera Monča prišla. Sama nebola schopná o tom rozprávať, tak sa k tomu nakoniec